

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 143/2019-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. júna 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti ANROSSI s. r. o., Esterházyovcov 1554/27, Galanta, [REDACTED], právne zastúpenej advokátskou kanceláriou Weis & Partners s. r. o., Ivanská cesta 30/B, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Weis, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Asan 6/2016 z 31. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti ANROSSI s. r. o. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. apríla 2019 doručená [v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu (prostredníctvom e-mailovej správy) a následne 30. apríla v elektronickej podobe autorizovaná podľa osobitného predpisu, pozn.] ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti ANROSSI s. r. o., Esterházyovcov 1554/27, Galanta, [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenie základného práva podľa čl. 48 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Asan 6/2016 z 31. januára 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že Daňový úrad Trnava (ďalej len „správca dane“) rozhodnutím z 13. novembra 2014 uložil sťažovateľke pokutu v sume 30 € za oneskorené podanie daňového priznania k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2014 v lehote do 26. mája 2014. V odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane sťažovateľka poukázala na skutočnosť, že daňové priznanie podal jej poverený zástupca spoločnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „zástupca pre dane“), deň po lehote, a to z dôvodu, že v posledný deň lehoty vykonalo Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Nitre prehliadku priestorov u zástupcu pre dane a v súvislosti s tým bol celý deň znemožnený prístup k dátam nachádzajúcim sa v počítačoch a serveroch. O podanom odvolaní sťažovateľky proti rozhodnutiu správcu dane rozhodlo Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) rozhodnutím č. 1100307/1/33826/2015/4975 zo 4. februára 2015 tak, že potvrdilo prvostupňové rozhodnutie správcu dane.

Sťažovateľka sa žalobou podanou na Krajskom súde v Trnave (ďalej len „krajský súd“) domáhala preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného, ktoré

žiadala zrušiť. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 14 S 64/2015 z 23. júna 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) žalobu sťažovateľky zamietol.

3. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka podanie označené ako kasačná sťažnosť a navrhla, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie.

Najvyšší súd podanie sťažovateľky posúdil ako odvolanie a napadnutým uznesením rozhodol tak, že odvolanie odmietol, pretože bolo podané oneskorene. V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší uviedol, že rozsudok krajského súdu bol vydaný za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), teda do 30. júna 2016, a právnomu zástupcovi sťažovateľky bol doručený 11. júla 2016. Pätnásťdňová lehota na podanie odvolania podľa § 204 ods. 1 OSP uplynula 26. júla 2016. V rozsudku krajského súdu bola sťažovateľka poučená o možnosti podať odvolanie do 15 dní od doručenia rozhodnutia v súlade s Občianskym súdnym poriadkom. Sťažovateľka sa však týmto poučením neriadila a podala kasačnú sťažnosť v zmysle § 438 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „SSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, avšak túto je možné podať iba proti právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu. Sťažovateľka svoje podanie označené ako kasačná sťažnosť podala až 10. augusta 2016, teda po uplynutí zákonnej lehoty na podanie odvolania, a keďže nepožiadala o odpustenie zmeškanej lehoty, najvyšší súd odvolanie odmietol ako podané oneskorene.

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla, že k porušeniu jej označených práv došlo napadnutým uznesením najvyššieho súdu, pretože kasačná sťažnosť bola najvyšším súdom odmietnutá *„nesprávne, bezdôvodné a v rozpore so zákonom... Navyše v napadnutom uznesení NS SR nie sú uvedené mená sudcov - členov trojčlenného senátu, ktorý v danej veci rozhodoval, a tak nie je možné preskúmať, či napadnuté uznesenie NS SR bolo vydané zákonnými a nestrannými sudcami.“*

Sťažovateľka považuje závery najvyššieho súdu v napadnutom uznesení odkazujúce na prechodné ustanovenie § 492 ods. 2 SSP za nezákonné, pretože v danom prípade odvolacie konanie nezačalo pred 1. júlom 2016. Rozsudok krajského súdu, *„proti ktorému*

kasačná sťažnosť (Najvyšším súdom SR posúdená ako odvolanie) smerovala, totiž obdržal právny zástupca sťažovateľa až dňa 11.07.2016“, teda po nadobudnutí účinnosti Správneho súdneho poriadku, a tak nebolo „ani objektívne možné začať odvolacie konanie podľa piatej časti OSP pred dňom nadobudnutia účinnosti SSP, teda pred 01.07.2016... V dobe doručenia Rozsudku KS TT, t. j. dňa 11.07.2016 však už OSP účinné nebolo, bol účinný SSP. Poučenie obsiahnuté v Rozsudku KS TT tak bolo v čase jeho doručenia už neaktuálne.

Napriek tomu, že Rozsudok KS TT obsahoval neaktuálne poučenie o odvolaní, toto odvolanie nebolo možné podať a Rozsudok KS TT sa stal právoplatným dňom jeho doručenia, t. j. 11.07.2016. Poukaz Najvyššieho súdu SR na prechodné ust. § 492 ods. 2 SSP je nesprávny, pretože podľa OSP sa dokončovali iba odvolacie konania podľa piatej časti OSP, ktoré boli začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti SSP, t. j. pred 01.07.2016, čo však ale nie je predmetný prípad.“.

Sťažovateľka ďalej argumentuje tým, že v čase doručenia rozsudku krajského súdu bol účinný Správny súdny poriadok, a preto v zmysle prechodných ustanovení Správneho súdneho poriadku už nebolo možné podať proti už právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu odvolanie. Prípustným opravným prostriedkom je iba kasačná sťažnosť, ktorú sťažovateľka podala v zákonnej jednomesačnej lehote od doručenia rozhodnutia krajského súdu. Podľa sťažovateľky „výkladom a contrario § 492 ods. 2 SSP možno dôjsť k záveru, že odvolacie konania podľa piatej časti OSP nezačaté pred dňom nadobudnutia účinnosti SSP sa nedokončia podľa dovedajších predpisov, teda nedokončia sa podľa OSP. Potrebné tak bude uplatniť opravné prostriedky obsiahnuté v SSP, teda kasačnú sťažnosť. A to sťažovateľ spravil včas a v súlade so zákonom.“.

Postupom najvyššieho súdu a bezdôvodným odmietnutím kasačnej sťažnosti tak došlo k porušeniu sťažovateľkiných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru. Sťažovateľka poukázala aj na tri podobné prípady, keď boli správcom dane uložené pokuty daňovým subjektom z rovnakých dôvodov ako sťažovateľke a na základe podaných žalôb najvyšší súd rozhodol v prospech daňových subjektov. Sťažovateľka je presvedčená, že aj v danom prípade by bolo rozhodnuté v jej prospech, ak by bol najvyšší súd jej podanie vecne preskúmal.

5. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd jej ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie a nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo alebo sloboda sťažovateľa garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 48 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v konaní vedenom na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 2Asan/6/2016 boli porušené.

2. Ústavný súd SR ruší Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Asan/6/2016 zo dňa 31.01.2019 a vracia vec Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia, ktoré je Najvyšší súd SR povinný zaplatiť právnemu zástupcovi sťažovateľa do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd

skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

III.

12. Ústavný súd konštatuje, že podanie sťažovateľky je možné kvalifikovať ako sťažnosť podľa čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f) a § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde a sťažovateľka je v konaní zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom v zmysle § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

13. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je namiatané porušenie práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva podľa čl. 48 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Asan 6/2016 z 31. januára 2019. Podľa názoru sťažovateľky k porušeniu ňou označených práv malo dôjsť tým, že najvyšší súd jej podaný opravný prostriedok (kasačnú sťažnosť) nesprávne právne posúdil ako odvolanie a odmietol ako podaný oneskorene.

14. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07, IV. ÚS 195/07).

15. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti posudzuje, či táto je/nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namiataným postupom alebo namiataným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 110/02, II. ÚS 101/03, III. ÚS 155/09, II. ÚS 66/2011, IV. ÚS 473/2012, III. ÚS 288/2016).

16. Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej

slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

17. Ústavný súd taktiež zdôrazňuje, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 240/2013).

18. Najvyšší súd v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia v podstatnom uviedol:
„Vzhľadom na to, že žalobca podal odvolanie oneskorene, odvolací súd postupujúc podľa citovaného zákonného ustanovenia § 218 ods. 1 písm. a/ OSP jeho odvolanie odmietol. Nemohol sa zaoberať dôvodmi odvolania ani obsahom napadnutého rozsudku, pretože zistil dôvod, ktorý viedol k nemeritórnemu (procesnému) rozhodnutiu. Preto odvolanie nebolo možné vecne prejednať a o ňom rozhodnúť.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. júla 2016.

Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu. Občianskeho súdneho poriadku.“

19. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné procesno-právne ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré boli podstatné pre posúdenie danej veci, interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a ústavne akceptovateľné. Uvedený záver najvyššieho súdu podporuje aj odborná literatúra (body 21 a 22).

20. Podľa § 204 ods. 1 OSP účinného do 30. júna 2016 bolo možné odvolanie podať do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smerovalo.

V zmysle § 438 ods. 1 a § 443 ods. 2 písm. a) SSP kasačnou sťažnosťou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu v lehote 30 dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu.

Podľa prechodného ustanovenia § 491 ods. 1 SSP ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 494 ods. 2 prvej vety SSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Podľa § 492 ods. 1 SSP konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

21. Jednou zo zásadných zmien, ktorú priniesol Správny súdny poriadok, je zrušenie preskúmavania neprávoplatných rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktoré bolo upravené v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. V zmysle § 492 ods. 1 SSP sa pritom konanie podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred 1. júnom 2016 dokončí podľa pôvodnej právnej úpravy, t. j. § 250l až § 250sa OSP. Občiansky súdny poriadok sa pritom bude aplikovať na prvostupňové, ako i odvolacie konanie, a to v plnom rozsahu (vrátane napr. rozhodovania o trovách konania), teda vrátane

ustanovení upravených mimo tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (BARICOVÁ, J., FEČÍK, M., ŠTEVČEK, M., FILOVÁ, A. a kol. *Správny súdny poriadok. Komentár*. Bratislava : C. H. Beck, 2018, s. 1786. ISBN 978-80-7400-678-4.).

22. Ustanovenie § 491 ods. 2 SSP upravuje princíp justifikácie účinkov procesných úkonov. Obsahom tohto princípu je skutočnosť, že procesné úkony subjektov súdneho konania vykonané počas platnosti a účinnosti skoršieho procesného predpisu sa vo sfére svojich účinkov prejavujú s relevanciou pre konanie samotné aj počas účinnosti nového procesného predpisu. Z tohto postulátu možno vyvodit' závery, že sa justifikujú účinky všetkých procesných úkonov, teda aj procesných úkonov súdu, aj procesných úkonov účastníkov konania.

Legislatívne vyjadrenie pojmu „justifikácia“ akcentuje „zachovanie právnych účinkov“ úkonov vykonaných za účinnosti skoršej procesnej úpravy. Pojem právneho účinku (následku) vyjadruje istú kauzálnu väzbu medzi procesným úkonom a jeho účinkom, medzi ktoré časovo vstupuje nová procesná úprava. Procesný úkon vyvoláva procesnoprávne následky (účinky) do budúcnosti a v tejto procesnej budúcnosti sa následky úkonu uznávajú aj vtedy, ak novšia procesná úprava už s takýmto následkom nepočíta.

Prípacom justifikácie úkonov v rozhodovacej praxi krajských súdov bolo aj formulovanie poučenia v súdnych rozhodnutiach vyhlásených alebo vydaných pred 1. júlom 2016, ale vyhotovených a doručovaných až po tomto dni. Ak bolo rozhodnutie krajského súdu vyhlásené či vydané pred 1. júlom 2016, opravným prostriedkom proti nemu mohlo byť vždy len odvolanie (ak bolo podľa Občianskeho súdneho poriadku prípustné), a to bez ohľadu na moment následného doručenia takéhoto rozhodnutia zo strany krajského súdu účastníkom konania (BARICOVÁ, J., FEČÍK, M., ŠTEVČEK, M., FILOVÁ, A. a kol. *Správny súdny poriadok. Komentár*. Bratislava : C. H. Beck, 2018, s. 1781 – 1783.).

23. Ústavný súd teda uzatvára, že právny záver najvyššieho súdu týkajúci sa aplikácie prechodných ustanovení Správneho súdneho poriadku na prerokúvanú vec nepovažuje za svojvoľný či neodôvodnený a ani za taký, ktorý by popieral účel a zmysel zákona.

24. Keďže niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd predloženú ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

25. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 48 ústavy, z obsahu ústavnej sťažnosti nie je zrejmé, v čom sťažovateľka vidí porušenie svojho označeného práva. Obmedzila sa iba na tvrdenie, že v „*napadnutom uznesení NS SR nie sú uvedené mená sudcov - členov trojčlenného senátu, ktorý v danej veci rozhodoval, a tak nie je možné preskúmať, či napadnuté uznesenie NS SR bolo vydané zákonnými a nestrannými sudcami*“, a z toho vyvodzuje aj porušenie svojho základného práva na zákonného sudcu bez zdôvodnenia, v čom má podľa nej toto porušenie spočívať. K tejto skutočnosti ústavný súd poznamenáva, že podľa § 169 ods. 1 OSP, ako aj podľa § 149 ods. 1 SSP písomné vyhotovenie uznesenia obsahuje zjednodušené záhlavie, v ktorom sa uvádza označenie správneho súdu, ktorý ho vydal, bez uvedenia mien a priezvisk sudcov rozhodujúcich vo veci, ako je to pri písomnom vyhotovení rozsudku.

26. Ako už bolo uvedené, sťažovateľka okrem strohej konštatácie o nepochybnom porušení svojho práva na zákonného sudcu napadnutým uznesením najvyššieho súdu ničím neodôvodnila ani nepreukázala existenciu príčinnej súvislosti medzi ňou a namietaným porušením čl. 48 ústavy. Ústavný súd ústavnú sťažnosť aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

27. Ako *obiter dictum* ústavný súd dopĺňa, že vzhľadom na predmet ústavnej sťažnosti a hodnotu sporu (sťažovateľke bola uložená pokuta správcom dane v sume 30 €) možno upozorniť na podstatnú podmienku potenciálneho prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, a to či ide/nejde o prípad posudzovaný ako tzv. bagateľná vec, keď vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu by už samotný predmet sporu v napadnutom konaní mohol zakladať z hľadiska doterajšej judikatúry ústavného súdu (porov. IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 340/2014, III. ÚS 529/2014, II. ÚS 468/2015,

II. ÚS 357/2015, II. ÚS 149/2018) ďalší dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vo veciach bagateľných prichádza totiž do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú na postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie esenciálne (porov. IV. ÚS 358/08, II. ÚS 136/2018), resp. v prípadoch, ak pôjde o intenzitu zásahu kolidujúcu s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd (porov. II. ÚS 193/2018). Ústavný súd sa však nezaoberal bližšie otázkou bagateľnosti sporu, keďže ústavnú sťažnosť odmietol z iných dôvodov.

28. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jej požiadavkami uvedenými v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2019